

[Jens Foged.]

til i løbet af kort tid at se, at den almindelige ærlighed bliver lidt bedre, end den har været.

Jeg lagde mærke til, at i de to indlæg, der kom fra hr. Grünbaum og fra hr. Ømann, var der en forskel i toneføringen. For hr. Grünbaums vedkommende fandt jeg, at der i højere grad lå et ansvar end i hr. Ømanns toneføring, hvilket kan forklares ved, at hr. Grünbaum som tidligere finansminister har gjort et dygtigt arbejde for, at det hele skulle komme til at gå, og har lavet et forarbejde. Det, jeg gerne ville have sagt her, er dette, at det er jo ikke en forespørgsel, der er stillet i en eller anden politisk hensigt. Det må være uden for de politiske partiers hensigt at ville slå sig for brystet og sige, at dette eller hint parti er mere retfærdigt og går mere efter retfærdighedsgrunde end andre. Alle de politiske partier er enige i denne problemstilling, og derfor finder jeg, at hr. Ømanns oplæg var lidt for hårdt og lidt for urimeligt over for den øvrige del af tinget. Det var nærmest, som om hr. Ømann ville tilkendegive, at det var den nuværende regering, der havde opfundet skattesnyderiet. Sandheden er den, at det er noget, der har eksisteret til alle tider, og at også tidligere regeringer med socialdemokratisk ledelse fra 1953 og langt fremover har haft mulighed for i disse år at udarbejde love, som i samme grad som nu kunne hindre skattesnyderi. Men man er ikke nået til punktet. Tværtimod. Jeg må næsten mene, at det, som den højtærede finansminister i dag har tilkendegivet over for folketinget, er det længste, man på noget tidspunkt er nået frem til. Når man får dette til, må jeg bruge udtrykket „at køre“, så tror jeg, at den højtærede finansminister kan blive den finansminister, der netop kan få det prædikat, at det var ham, der kom skattesnyderiet til livs.

Må jeg med hensyn til den foreslåede dagsorden udtrykke min forundring over, at pengeombytningen på den måde skal proklameres forud. Jeg tror på forhånd at kunne sige, at denne dagsorden kan vi ikke stemme for.

Helge von Rosen: Det er næsten for banalt at sige, at skattesnyderiets bekæmpelse også har det radikale venstres bevågenhed,

men det skal vel siges. Derimod kan jeg ikke istemme hr. Ømanns jammerhyl, men vil gøre nogle bemærkninger om sagen.

For mig er det evident, at skattemyndighederne landet over er blevet mere og mere effektive år for år i en lang årrække. De har vel også samtidig stadig fået stort set al den hjemmel herindefra til kontrol, som de har bedt om. Det falder mig personlig svært at fatte, ikke at der er et skattesnyderi, der løber gevaldigt op, men at de enorme beløb for undtagne indtægter, som fremkommer ved sammenholdelse af selynggivne indtægter i alt med nationalindkomsten, skulle være realistiske blot i deres størrelsesorden, de 9 milliarder kr.

De sagkyndige peger da også på den betydelige, meget betydelige usikkerhed; der foreligger en usikkerhed, hvis størrelse de sagkyndige ikke engang tør skønne over. Størrelserne, som sammenlignes, er i virkeligheden også ganske usammenlignelige.

Der kunne muligvis fås et bedre skøn over snyderiet, hvis skattemyndighederne kunne tage et passende antal stikprøver udvalgt efter statistisk forsvarlige metoder fra hele kredsen af erhvervsdrivende samt andre skatteydere og i det omfang, hvori man undersøger, gå helt til bunds med disse stikprøver. For erhvervsdrivende betyder det en gennemgribende gennemgang af materialet på stedet, i virksomhederne, som det sker, efter hvad jeg mener at vide, med meget stor succes mange steder i udlandet. Det skulle altså være en rent statistisk bestemt undersøgelse for én gang for alle at få virkeligt hold på i hvert fald skattesnyderiet inden for de rammer, hvor der foreligger mulighed for at undersøge det. Hvis denne undersøgelse tilrettelægges med henblik på en senere statistisk bearbejdelse, kan jeg ikke se rettere, end at der må komme et materiale ud om, hvem der snyder, og på hvilke områder; hvilke poster der snydes, samt med hvilke beløb — et materiale, som må kunne erstatte gætterier med viden.

Selv denne viden vil være begrænset, men kan antagelig indkredse skattesnydergrupperne. Man vil eventuelt ved en sådan undersøgelse finde lønudbetalinger fradraget som varekøb i en erhvervsvirksomhed, posteret sådan for at spare lønmodtageren for skat — altså lønglidning på statens bekostning. I parentes bemærket vil man heraf